

БРАТЯ ГРИМ
СЛАМКАТА, ВЪГЛЕНЪТ И
БОБЕНОТО ЗЪРНО

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2007

chitanka.info

В едно село живеела бедна старица, която събрала паница боб и решила да го сготви. Тя стъкнала огън на огнището си и за да се разгори по-бързо, го запалила с шепя слама. Когато изсипвала зърната в тенджерата, едно паднало, без тя да го забележи, и се озовало на земята до една сламка, и скоро след това един горящ въглен от огъня скочил при тях двамата. Тогава сламката каза:

— Скъпи приятели, как попаднахте тук?

Въгленът отговорил:

— За щастие аз изскочих от огъня и ако не бях избягал, смъртта ми беше неизбежна — щях да бъда изпепелен.

Бобеното зърно каза:

— Аз също отървах кожата, но ако старицата ме беше вкарала в тенджерата, щях да бъда безмилостно направен на чорба, както моите другари.

— А мен по-добра съдба ли ме очакваше? — рекла сламката. — Старата жена унищожи всичките ми братя в огън и дим; тя хвана шестдесет от тях наведнъж и отне живота им. За щастие аз се изплъзнах през пръстите ѝ.

— Но какво ще правим сега? — казал въгленът.

— Мисля — отговорило бобеното зърно, — че тъй като за щастие избягнахме смъртта, трябва да се държим заедно като добри другари и за да не ни настигне ново нещастие тук, да заминем заедно и да започнем наново в чужбина.

Предложението се харесало на другите двама и те тръгнали заедно на път. Скоро обаче стигнали до малко поточе и тъй като нямало нито мост, нито дъска, те не знаели как да го преминат. На сламката ѝ хрумнала добра идея и тя каза:

— Аз ще се легна напъряко и така ще можете да минете по мен като по мост.

И така сламката се простряла от единия до другия бряг, а въгленът, който имал поривист характер, изприпкал бодро по новопостроения мост. Но когато стигнал до средата и чул шума на водата под себе си, изплашил се, спрял и не посмял да отиде по-нататък. Сламката обаче започнала да гори, счупила се на две парчета и паднала в потока. Въгленът се плъзнал след нея и когато се потопил във водата, изсъскал и изпуснал последния си дъх. Бобеното зърно, което предвидливо останало на брега, не издържало и започнало да се

смее на случилото се — и не могло да спре, и така силно се смяло, че се пръснало. И с него също щеше да е свършено, ако за щастие един шивач, който пътувал в търсене на работа, не бил седнал да си почине край потока. Тъй като имал жалостиво сърце, той извадил игла и конец и го зашил. Бобеното зърно най-учтиво му благодарило, но тъй като шивачът използвал черен конец, всички бобчета оттогава имат черен шев.

Илюстрация: Уолтър Крейн (Walter Crane, 1882)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.